

ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν
Πνεύματι ἐν τῇ
Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ
ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου
μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 10

ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2016

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τά ψεύτικα και τά αληθινά Χριστούγεννα.....	3
Ο κύκλος του Θεού.....	5
Τὸ Φῶς ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἥλιου..	6
Ἡ γιορτὴ τῆς...«ἀσημαντότητας»....	7
Ἡ αἰσιοδοξία τοῦ Χριστιανοῦ.....	8
Διπλὴ ἀλήθεια.....	10
Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Χριστιανοῦ.....	11
Διαρκὴς κίνδυνος.....	12
Ἡ ἀρετὴ τῶν ἄλλων ἀρωματίζει κι ἐμᾶς.....	13
«Ἡ πρώτη εὐχή».....	14
Ἡ αἴσθησις τοῦ αἰώνιου στοῦ παιδι	16
Χειρισμὸς τοῦ παιδικοῦ θυμοῦ....	18
Ὁ ἄγγελος ἔβαλε τὰ κλάματα.....	20
Ἡ ἐνσυναίσθησις στοῦ γάμο.....	21
Ὁ χαρταετὸς.....	22
Γεγονότα καὶ δράσεις τοῦ Συλλόγου «ΚΥΡΙΑΚΗ».....	23

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιον Ὄρος.

ΤριμηνιαίΟ Ὁρθόδοξο Χριστιανικό Περιοδικό

Ὅργανο ὁμωνύμου
Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου

Έτος Γ', Ἄριθ. Φύλλου 10
Δεκέμβριος 2016 - Φεβρουάριος 2017

Ἐκδότης:

Ὁρθ. Ἱεραπ. Σύλλογος «ΚΥΡΙΑΚΗ»
Β' πάροδος Εἰρήνης 2, 60100 Κατερίνη,
(παραπλεύρως Τράπεζας Ταχυδρομικοῦ
Ταμειυτηρίου), τηλ: 2351022183
Διαδίκτυο: <http://www.iskiriaki.com>
Ἡλ. Ταχυδρ: info@iskiriaki.com

Υπεύθυνος Σύνταξης:

Ἀθανάσιος Γκάτζιος,
τηλ: 2351026396

Συντακτικὴ Ἐπιτροπή:

Ἄβρααμ Σαλασιδης
Ἀθανάσιος Γκάτζιος
Ἰωάννης Βαρσάμογλου
Στέφανος Σπανός

Ἐπιμέλεια ὕλης:

Ἄβρααμ Σαλασιδης

Στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση-Ἐκτύπωση:
Γραφικὲς Τέχνες «Μέλισσα», Ἀσπροβάλτα

Ἐτήσια συνδρομή: 5€ / Κύπρου: 10€ /

Ἐξωτερικοῦ: 15€

Ἄρ. Λογαρ. Τράπεζα Πειραιῶς:

5254-076004-404 EUR

IBAN: GR8501722540005254076004404

Τά ψεύτικα καί τά ἀληθινά Χριστούγεννα

Αν ή γέννηση ενός ανθρώπου προκαλεί χαρά στους οικείους του, ή γέννηση του Θεανθρώπου θά πρέπει νά προκαλεί χαρά «εις πάσαν τήν οικουμένην». Όμως αυτό δέν γίνεται, αφού υπάρχουν λαοί πού άγνοοῦν τόν έρχομό Του. Άλλά, άραγε, οί χριστιανικοί λαοί έχουν χαρά για τόν έρχομό Του στόν κόσμο ως λυτρωτή;

Ή Έκκλησία δέν είναι έξουσία για νά επιβάλλει τούς νόμους της. Κι αν κάπου κάποτε ενήργησε έτσι, ασφαλώς υπήρξε παραχάραξη της διδασκαλίας της από τά μέλη της «έξ ιδίας πρωτοβουλίας».

Ή Έκκλησία του Χριστού στηρίζεται στη ζωή και τό Ευαγγέλιο του Ίδρυτή της, πού μιλά για έλευθερία,

πού προτείνει σταυρό και θλίψη, πού καλεί για νέα ζωή αρχίζοντας από τήν καθαρότητα της καρδιάς.

Ή έμπειρία της λύτρωσης είναι γεγονός προσωπικό κι όχι μαζικό. Ό καθένας τό βιώνει στό βαθμό πού βιώνει τό χαμό του. Όπως π.χ. δέν κατανοείται ή έλευθερία πού νιώθει ό φυλακισμένος έξω από τή φυλακή από τόν άνθρωπο πού ποτέ δέν φυλακίστηκε, έτσι και κανείς δέν μπορεί νά κατανοήσει τή λύτρωση πού επαγγέλλεται ό Χριστός μέ τήν ενανθρώπισή Του, αν δέν αισθανθεί τήν άμαρτωλότητά του και βιώσει τόν υπαρξιακό του θάνατο.

Μέ αυτή τήν προϋπόθεση ή χαρά της προσωπικής σωτηρίας είναι ύπαρκτή και άνεκκλήτη. Τά Χριστούγεννα γίνονται προσωπικά και

ἀληθινά. Ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη τῆς καρδιάς πηγάζουν ἀπό τή μετάβασή μας ἀπό τό θάνατο τῆς ἀμαρτίας στή ζωή τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἡ εἰλικρινής μετάνοια, καί ὄχι ἡ ἀπλή μεταμέλεια γιά τήν προηγούμενη ζωή μας, προκαλεῖ ἀνανέωση τῆς ὑπαρξῆς μας.

Τά Χριστούγεννα ἔρχονται στή ζωή μας κάθε φορά πού θά ἀφήσουμε τό Χριστό νά γεννηθεῖ στήν καρδιά μας, μέ τό νά Τόν θέλουμε νά συμπορευέται, νά ἐπιθυμοῦμε τήν παρουσία Του, νά ποθοῦμε τήν ἀγάπη Του. Ἡ κοινή γιορτή, ἀπό ὅσους στήν προσωπική ζωή τους «ἔκαναν Χριστούγεννα» καί γνωρίζουν τί σημαίνει «Χριστοῦ γέννα», αὐξάνει τή χαρά, γίνεται ἐκκλησιαστική, αἰώνια.

Ἡ ἀναζήτηση τῆς χαμένης εἰρήνης καί χαρᾶς γίνεται ἐφιάλτης γιά

ὅσους τίς ψάχνουν στήν ἐκκοσμικευμένη χριστιανική ἀτμόσφαιρα τῶν Χριστουγέννων. Αὐτή πού καθορίζει ἡ κατανάλωση, τά ψεύτικα δέντρα, τά χίλια φῶτα. Γιά ὅσους ὅμως τίς ψάχνουν μέσα τους, στήν Ἐκκλησία ὡς τρόπο ζωῆς, στή μετάνοια καί τή λύτρωση, γίνονται ὄντως Χριστουγεννιάτικα δῶρα. Τότε τά γιορτινά τραπέζια, τά δῶρα καί τά στολίδια, ἐκφράζουν τήν ἐσωτερική χαρούμενη κατάσταση.

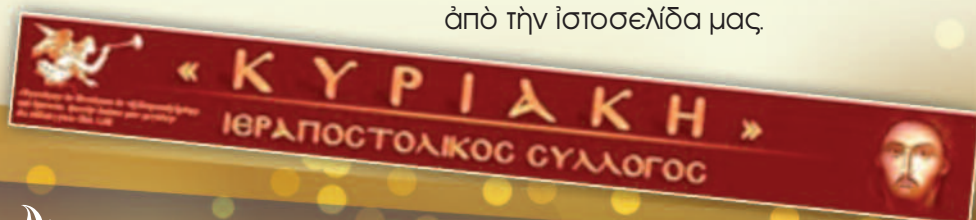
Στήν πρόσκληση τῆς Ἐκκλησίας «δεῦτε ἴδωμεν πιστοί πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός» καί τήν προτροπή τῶν ποιμένων «διέλθωμεν ἕως Βηθλεέμ», ἄς προβληματιστοῦμε καί ἄς συνειδητοποιήσουμε γιά τόν «κρυμμένο θησαυρό» πού ὑπάρχει μέσα μας καί στήν Ἐκκλησία, ἀρχίζοντας νά ζοῦμε ὄντως χριστιανικά, ἀληθινά Χριστούγεννα.

Παραπομπές στό Διαδίκτυο

Ἡ «ΚΥΡΙΑΚΗ» στό Διαδίκτυο!

Στή διεύθυνση: www.iskiriaki.com

Διαβάστε τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ καί ἐνημερωθεῖτε γιά τίς δραστηριότητες τοῦ Συλλόγου καθώς καί γιά πνευματικά θέματα ἀπό τήν ἰστοσελίδα μας

Ὁ κύκλος τοῦ Θεοῦ

Ἄς υποθέσουμε ὅτι εἶναι ἓνας κύκλος πάνω στὴ γῆ, σὰν ἓνα στρογγυλὸ χάραγμα, γινωμένο μὲ διαβήτη καὶ ἔχοντας ἓνα κέντρο. Κέντρο ὀνομάζεται τὸ μέσον τοῦ κύκλου. Προσέξτε τί ἐννοῶ: Ἄς υποθέσουμε ὅτι αὐτὸς ὁ κύκλος εἶναι ὅλος ὁ κόσμος. Τὸ κεντρικὸ σημεῖο τοῦ κύκλου εἶναι ὁ Θεός, οἱ δὲ εὐθεῖες γραμμὲς ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ κύκλου πρὸς τὸ κέντρο εἶναι οἱ δρόμοι, δηλαδὴ οἱ τρόποι ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἐφόσον λοιπὸν προχωροῦν οἱ ἅγιοι πρὸς τὸ κέντρο, θέλοντας νὰ πλησιάσουν τὸν Θεό, ἀνάλογα μὲ τὸ πόσο προχωροῦν, πλησιάζουν καὶ τὸν Θεὸ καὶ μεταξὺ τους. Καὶ ὅσο πλησιάζουν τὸν Θεό, πλησιάζονται μεταξύ τους καὶ ὅσο πλησιάζονται, πλησιάζουν τὸν Θεό. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐννοῆστε καὶ τὸ χωρισμό. Γιατί, ὅταν ἀπομακρύνονται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ γυρίζουν πίσω, πρὸς τὰ ἔξω, εἶναι

ὀλοφάνερο ὅτι, ὅσο βγαίνουν πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ἀπομακρύνονται καὶ μεταξύ τους καὶ ὅσο ἀπομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο ἀπομακρύνονται καὶ ἀπὸ τὸν Θεό.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ φύση τῆς ἀγάπης. Ὅσο μὲν βρισκόμαστε ἔξω καὶ δὲν ἀγαπᾶμε τὸν Θεό, τόσο ἀπομακρυνόμαστε ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἄν ὅμως ἀγαπήσουμε τὸν Θεό, ὅσο πλησιάζουμε τὸν Θεὸ μὲ τὴν ἀγάπη μας σ' Αὐτόν, σὲ ἀνάλογο βαθμὸ, ἐνωνόμαστε μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον καὶ ὅσο ἐνωνόμαστε μὲ τὸν πλησίον, τόσο ἐνωνόμαστε μὲ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς ἀξιώσει νὰ προσέχουμε ὅσα μᾶς συμφέρουν πνευματικὰ καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζουμε. Γιατί, ὅσο φροντίζουμε καὶ ἐνδιαφερόμαστε νὰ ἐφαρμόσουμε ὅσα ἀκοῦμε, τόσο περισσότερο μᾶς φωτίζει ὁ Θεὸς πάντοτε καὶ μᾶς διδάσκει τὸ δέλημά Του.

Ἀββᾶς Δωρόθεος

Τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ ἡλίου

Μὲς στὰ μάτια του, κατοπτρίζονταν
ὁ ἥλιος κι ἡ θάλασσα
κι ἀπὸ κεῖ ξεκινούσαν μυριάδες ἀκτίνες.
Μία δέσμη γιὰ κάθε ἄνθρωπο
πού συναντοῦσε ἡ ματιά του.
Πῶς μ' ἄλλο τρόπο θὰ τοῦ ἱστοροῦσε
γιὰ τὸ μεγάλο ἔρωτά του, τὸν ἥλιο;
Χίλιοι ἡλιοι
Κι ὄχι ἀστέρια
στὸ διάβα τοῦ παπποῦ ἀνάφανε.
Σ' ἓνα μέρος τῆς γῆς
τὸ σκοτάδι νικήθηκε.
Σ' ὅλη τὴ γῆ νικήθηκε!
«Ἐγὼ εἶπα θεοὶ ἐστε
καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες».

Πρεσβυτέρα
Γεωργία Ἀγαθοκλέους

Ἡ γιορτὴ τῆς... «ἀσημαντότητας»

*M*ὲ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ γιὰ πρώτη φορά στὴν ἱστορία εἰσάγεται ἡ γιορτὴ τῆς ἀσημαντότητας. Δηλαδή πλέον ὅλα ἀποκοτῶν νόημα κατὰ Χριστόν. Καταργοῦνται οἱ ἀποστάσεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ ἠθικοῦ καὶ ἀνήθικο, τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ σωτήριου, τοῦ ἱεροῦ καὶ βέβηλου, τοῦ ἀπλοῦ καὶ σημαντικοῦ.

Ὅλα πλέον ἐνώνονται μέσα στὴν δοξασμένη σάρκα Του. Τὰ πάντα μιλοῦν καὶ ὀδηγοῦν στὸν Θεό, τὰ πιὸ ἀπλά, τὰ πιὸ ἀσήμαντα. «Νὰ χαίρεστε ὅσα μᾶς περιβάλλουν...», λέει ὁ ἅγιος Πορφύριος Κουσοκαλυβίτης. «Ὅλα μᾶς διδάσκουν καὶ μᾶς ὀδηγοῦν στὸν Θεό. Ὅλα γύρω μας εἶναι σταλαγματιῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὰ ἔμψυχα καὶ τὰ ἄψυχα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ βουνὰ καὶ ἡ θάλασσα καὶ τὸ ἡλιοβασίλεμα καὶ ὁ ἕναστρος οὐρανό... Εἶναι οἱ μικρὲς ἀγάπες, μέσα ἀπ' τὶς ὁποῖες φθάνουμε στὴ μεγάλη Ἀγάπη, τὸν Χριστό... Ὅλα εἶναι ἄγια, καὶ ἡ θάλασσα καὶ τὸ μπάνιο καὶ τὸ φαγητό. Ὅλα νὰ τὰ χαίρεσθε. Ὅλα μᾶς πλουτίζουν, ὅλα μᾶς ὀδηγοῦν στὴ μεγάλη Ἀγάπη, ὅλα μᾶς ὀδηγοῦν στὸν Χριστό».

Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ χαρακτηρίζει τὴν σάρκωση τοῦ Θεοῦ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ μέγιστη μορφὴ ταπεινώσεως καὶ κένωσης. Ἐνας Θεὸς ποὺ σπάζει τὶς ἀποστάσεις, τὰ φράγματα καὶ τοὺς περιορισμοὺς στὴν ἀπόλυτη ἔκφραση τῆς ἐλευθερίας Του νὰ ὑπάρξει κι ἄλλιῶς, κινούμενος ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

*π. Χαρ. Παπαδόπουλος,
«Ἡ ἐνοχὴ τῆς χαράς»*

Ἡ αἰσιοδοξία ἀποτελεῖ τὸ φωτοστέφανο τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας.

Αἰσιόδοξος ἦταν ὁ Θεμελιωτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ πιὸ Αἰσιόδοξος ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰσιόδοξους στὸν κόσμο. Παρέμενε αἰσιόδοξος καὶ ὅταν ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ ὅλους προσευχόταν μόνος στὸν Θεό, ἐκείνη τὴν μοιραία νύχτα πρὶν ἀρχίσει ἡ τραγωδία. Καὶ τότε πού τὸν σύρανε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη στὸν Πιλάτο χλευάζοντάς τον. Καὶ τότε πού Τοῦ ἔβαλαν ἀγκάθινο στεφάνι, πού Τοῦ ἔσχιζε τὸ θεϊκό Του κεφάλι, καὶ τότε ὅταν ὑπὸ τὸ βᾶρος τοῦ Σταυροῦ ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, πού τὸν ἀποχαιρετοῦσαν μὲ γέλια, μὲ κατάρες καὶ μὲ τὸν ἦχο τῶν ἀδύναμων δακρύων τῶν γυναικῶν. Καὶ τέλος ὅταν τὸ ποτήρι τῆς πίκρας ξεχείλισε καὶ εἰσῆλθε στὴν

ἱστορία ἡ λέξη Γολγοθᾶς, πάλι παρέμεινε αἰσιόδοξος.

Αἰσιόδοξοι ἦταν καὶ οἱ Χριστιανοὶ μάρτυρες. Ἀφοῦ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ μεγαλομάρτυρες ἦταν αἰσιόδοξοι, πῶς ἐμεῖς νὰ εἴμαστε ἀπαισιόδοξοι; Αἰσιόδοξοι ἦσαν ὅσοι στὶς ρωμαϊκὲς ἀγορὲς πάλαιψαν μὲ ἄγρια θηρία, γιὰ νὰ διασκεδάσει ὁ Καίσαρας. Αἰσιόδοξοι ἦσαν ὅσοι καίγονταν στὴν πίσσα στὶς πλατεῖες γιὰ τὴν ψυχαγωγία τοῦ Καίσαρα καὶ τῶν γυναικῶν του. Αἰσιόδοξοι ἦσαν ὅσοι γύριζαν δεμένοι στὸν τροχὸ καὶ ὅσοι θάφτηκαν ζωντανοὶ στὴ γῆ. Αἰσιόδοξοι ἦσαν ἐκεῖνοι πού δὲν γνώρισαν τὴν ἰσότητα οὔτε τὴν ἐλευθερία τοῦ τύπου. Πῶς λοιπὸν ἐμεῖς νὰ γινόμαστε ἀπαισιόδοξοι; Γιατί νὰ γινόμαστε ἀπαισιόδοξοι; Οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅταν καίγονταν στὴ φωτιά φώναζαν: Ἐμεῖς καὶ πάλι πιστεύουμε. Αὐτοὶ καὶ ὅταν

τούς ἔσχιζαν τὰ θηρία
φιθύριζαν: Ἐμεῖς πάλι
ἐλπίζουμε. Πάνω στὸν
σταυρό, κλαίγοντας μὲ λυγ-
μούς ἔλεξαν: Ἐμεῖς καὶ τώρα σᾶς
ἀγαπᾶμε. Ἐμεῖς ἀγαποῦμε τὴν μαρ-
τυρική ζωὴ μας καὶ προσδοκοῦμε μιὰ
καλύτερη ζωὴ. Πιστεύουμε στὸν Ἐνα
καὶ Παντοδύναμο Θεὸ ποὺ κυβερνᾷ
τὸν ἥλιο καὶ μετρᾷ ὅλους τοὺς πόνους
μας καὶ ὅλες τὶς ἀδικίες τῶν βασι-
νιστῶν μας.

Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς
κλώτσησαν σὰν ἄχρηστες πέτρες, τοὺς
πῆρε ὁ Θεός, ὁ Κτίστης τῶν πάντων,
νὰ ἀποτελέσουν τὸ θεμέλιό τῆς ἐκκλη-
σίας Του. Ἡ ἐκκλησία Του ἀποτελεῖ
τὸ μεγαλύτερο οἰκοδόμημα αἰσιοδο-
ξίας ποὺ κτίστηκε στὴ γῆ. Ἡ αἰσιοδοξία

τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ δὲν
ἀποτελεῖ μιὰ
ἀπλή πνευ-
ματικὴ θεω-
ρία, γιατί
εἶναι δοκιμα-
σμένη καὶ τεκ-
μηριωμένη.

«Δὲν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ ἀποκαλέσω τὸν ἑαυ-
τό μου Χριστιανό, ἐὰν δὲν ἦμουν
αἰσιόδοξος. Καὶ ἂν ἀποκαλοῦσα τὸν
ἑαυτό μου Χριστιανό καὶ δὲν ἦμουν
αἰσιόδοξος, δὲν θὰ ἦμουν εὐλικρινῆς
Χριστιανός. Καὶ ὅλοι ἐσεῖς ματαίως

ἀποκαλεῖσθε Χριστιανοί, ἐὰν δὲν εἴσθε
αἰσιόδοξοι. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ
τὸ μέγιστο κάστρο αἰσιοδοξίας. Ὁ Χρι-
στιανισμὸς θεμελιώνεται στὴν πίστη,
τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπη. Γιατί αὐτὰ
τὰ τρία μόνο σώζουν: ἡ πίστη, ἡ
ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη.

Ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη
συναποτελοῦν τὴν αἰσιοδοξία. Μόνον
ἡ αἰσιοδοξία μᾶς σώζει. Ἄν δὲν ἔχουμε
αἰσιοδοξία, δὲν ἔχουμε πίστη. Χωρὶς
πίστη εἶμαστε σὰν τὰ ζῶα ποὺ σήμερα
τὸ πρωὶ σφαγιάστηκαν στὸ σφαγεῖο.
Χωρὶς τὴν αἰσιοδοξία, ὅλοι μας εἶμαστε
ἀνάπηροι. Μεγαλύτερη ἀνάπηρία ἔχει
ὁ ἄνθρωπος χωρὶς αἰσιοδοξία παρὰ
ὁ ἄνθρωπος χωρὶς πόδια. Ὁ Θεὸς ἐν
σοφία τὰ πάντα ἔκτισε. Στὸ πρόσωπο
τοῦ αἰσιόδοξου καθημερινὰ πέφτουν
οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τοῦ ζεσταίνου
καὶ τοῦ φωτίζουν τὴν ψυχὴ, ἐνῶ τὸ
πρόσωπο τοῦ ἀπαισιόδοξου μένει
χωρὶς τὸν ἥλιο, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ
ψυχὴ του νὰ εἶναι κρύα καὶ σκοτεινὴ.
Ὁ πρῶτος καθημερινὰ βλέπει τὰ λου-
λούδια, ἐνῶ ὁ δεῦτερος τὸν σκουπι-
δότοπο. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καμμιά
δημιουργία χωρὶς αἰσιοδοξία.

Ἁγίου Νικολάου Ἀχρίδος

«Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμί· μὴ φοβεῖσθε»

(Ματθ. 14,27). Σ' αὐτὲς τὶς πέντε λέξεις τοῦ Κυρίου, βλέπουμε κατὰ τρόπο ζωντανὸ καὶ ἀνάγλυφο ἀπὸ τὴ μὲ τὴν ἀδυναμία καὶ μετριότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν ἀγάπη καὶ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Κι ἀρχίζουμε μὲ τὴν περίπτωση τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ποὺ ζητᾷ νὰ περπατήσει πάνω στὰ κύματα. Στὴν ἀρχὴ ξεκινᾷ καλά. Μόλις ὅμως εἰσέρχεται ἡ ὀλιγοπιστία καὶ ἡ δειλία στὴν ψυχὴ του, ἀρχίζει νὰ βυθίζεται καὶ νὰ κρᾶζει μὲ ἀγωνία καὶ τρόμο, παρ' ὅλον ὅτι σὰν ψαράς ποὺ ἦταν θὰ γνώριζε ἀσφαλῶς νὰ κολυμπᾷ. Κι ὁ Πέτρος θὰ πνιγόταν, ἂν δὲν

ἦταν ἐκεῖ μπροστά του ὁ Παντοδύναμος Κύριος, ποὺ τὸν πρόλαβε, τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔσωσε. Καὶ μόλις μπαίνουν στὸ πλοῖο κοπάζει καὶ ὁ ἄνεμος. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ Πέτρου, μᾶς δείχνει ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συναίσθηση ὅτι εἴμαστε μικροὶ καὶ ἀδύναμοι νὰ μᾶς ὀδηγῆι σὲ δειλία καὶ ἀπελπισία καὶ νὰ τὰ χάνουμε μπροστά στὰ ἐμπόδια καὶ τὶς δυ-

σκολίες τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ, οὔτε λόγῳ τῆς ὀλιγοπιστίας μας νὰ λησιμονοῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ πιανόμαστε ἀπὸ ψευδῆ καὶ μάταια ἀνθρώπινα στηρίγματα. Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται εἶναι νὰ ἐνθυμούμαστε στὶς στιγμὲς τῶν δοκιμασιῶν μας τὴν ἀγάπη καὶ παντοδυναμία τοῦ Κυρίου.

Γι' αὐτὸ ἡ ὀρθὴ τακτικὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύναμοι, εἶναι νὰ ἐμπιστευόμαστε πλήρως καὶ τελείως καὶ νὰ στηρίζομαστε ἀπόλυτα στὴ δύναμη καὶ ἀγάπη Ἐκείνου ποὺ εἶναι Παντοδύναμος.

Στὴν περίπτωση αὐτῆ, ἂς ἐνθυμούμαστε πάντοτε, ἐκεῖνο ποὺ μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ὅλα τὰ μπορῶ, χάρις στὸ Χριστὸ ποὺ μὲ δυνα-

μώνει» (Φιλιπ. 8'13).

Αὐτὴ λοιπὸν ἂς εἶναι ἡ ὀρθὴ τοποθέτησις μας μπροστά στὴ διπλὴ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι Παντοδύναμος κι ἐμεῖς μικροὶ καὶ ἀδύνατοι. Προσοχή, ἐπομένως, ἀπὸ τὸν ἐγωισμό καὶ τὴν ἀλαζονεία καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ὀλιγοπιστία.

*Αἰκατερίνη Μοναχὴ, Ἡγουμένη τῆς Ἱ.Μ.
Ὁσίου Ἐφραίμ Κονταριώτισσας*

Δυνάμις Ἀλήθεια

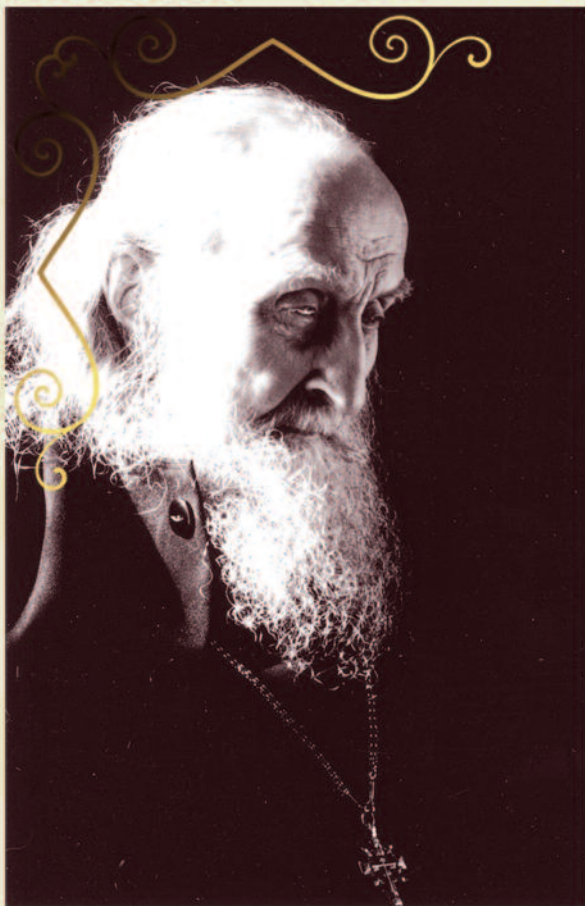
Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Χριστιανοῦ

Εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπέκτησαν τὴν τέλεια ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἔχουν γιὰ μηδὲν ὅλες τὶς ἡδονὲς καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ ὑπομένουν τοὺς πειρασμοὺς τοῦ πονηροῦ μὲ μακροθυμία. Ἀλλὰ δὲν πρέπει γι' αὐτὸ ν' ἀπελπιστοῦμε, οὔτε νὰ ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὴν ἀγαθὴ ἐλπίδα, διότι ἂν καὶ πολλὰ πλοῖα ναυαγοῦν, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα ποὺ διαπερνοῦν τὴν τρικυμία καὶ φθάνουν στὸ λιμάνι. Γι' αὐτὸ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ πολλὴ πίστη, ὑπομονή, προσοχὴ καὶ ἀγῶνες. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ πείνα καὶ δίψα τοῦ καλοῦ μὲ πολλὴ ἄνεση καὶ διάκριση, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σφοδρότητα καὶ ἀναίδεια στὴν προσευχή.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι θέλουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν χωρὶς κόπους καὶ ἰδρώτα. Μακαρίζουν βέβαια τοὺς ἁγίους καὶ ἐπιθυμοῦν τὴν τιμὴ καὶ τὰ χαρίσματά τους, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ μετέχουν σὲ ἴσο βαθμὸ στὶς θλίψεις, στοὺς κόπους καὶ στὰ παθήματά τους.

Πρέπει νὰ γνωρίζεις ὅτι μέσα στὶς θλίψεις καὶ στὰ παθήματα, στὴν ὑπομονὴ καὶ στὴν πίστη, εἶναι κρυμμένες οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπόκτηση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Διότι καὶ τὸ σιτάρι ποὺ σπέρνεται στὴ γῆ ἢ καὶ τὸ δένδρο ποὺ μπολιάζεται, εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθεῖ πρῶτα στὴ σήψη καὶ στὴν ἀτιμία τῆς φθορᾶς φαινομενικά, καὶ ἔτσι νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ὀμορφιά καὶ τὸν πολλαπλάσιο καρπὸ τους. Ἄν ὅμως δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὴ φθορὰ ἐκείνη καὶ τὴ φαινομενικὴ ἀτιμία, δὲν θὰ εἶχαν ὕστερα ἐκείνη τὴν ἄκρα ὠραιότητα καὶ ὀμορφιά. Τὸ ἴδιο νόημα ἐκφράζει καὶ ὁ ἀπόστολος: Πράξ. ιδ' 22 «Πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ πολλὲς θλίψεις γιὰ νὰ μποῦμε στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ» καὶ Λουκ. κα' 19 «Μὲ τὴν ὑπομονή σας θὰ κερδίσετε (σώσετε) τοὺς ἑαυτοὺς σας», Ἰωάν. ιστ' 33 «Ἐξαιτίας τοῦ κόσμου θὰ ἔχετε θλίψη».

Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Διαρκής κίνδυνος

Η ακαδημαϊκή θεολογία παρέχει πληροφορίες για τη διδασκαλία της Έκκλησίας, των Πατέρων της, για την ιστορία της και τὰ παρόμοια. Σπάνια όμως μεταδίδει την όντολογική γνώση του Θεού. Μπορούμε αυτό να τὸ διατυπώσουμε ὡς ἐξῆς: «Άλλο εἶναι νὰ γνωρίζουμε τί διδάσκει ἡ Έκκλησία γιὰ τὸν Θεό, καὶ ἄλλο νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεὸ μὲ τὸν ἐρχομὸ Του μέσα

μας». Ἐνδέχεται οἱ λειτουργοὶ τῆς Έκκλησίας ποὺ βασιζοῦνται στὰ διπλώματά τους, ὅταν χειραγωγῶν ἄνθρώπους ἢ διαχειρίζονται τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα νὰ ὀλισθήσουν σὲ πολὺ σοβαρὰ παραπτώματα ἢ λάθη, ποὺ ἀφοροῦν ὄχι μόνο μεμονωμένα πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν Έκκλησία. Εἶναι σημαντικό γι' αὐτοὺς νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀνεπάρκειά τους στὴ διακονία ποὺ τοὺς ἀνατέθηκε, καὶ μὲ φόβο μπροστὰ στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν εὐθύνη τους. Εἶναι βέβαια γι' αὐτοὺς ἐντελῶς ἀπαραίτητο νὰ προσεύχονται κάθε ἡμέρα πρὶν ἀπὸ κάθε ἔργο νὰ ἐκζητοῦν, μὲ καρδιακὸ πένθος, λόγο εὐάρεστο στὸν Θεό. Μόνο μὲ τὴν προϋπόθεση αὐτὴ ἡ λειτουργικὴ, ἡ διοικητικὴ ἢ ἡ ποιμαντικὴ διακονία τους θὰ εἶναι διαποτισμένη μὲ πνοὴ ἄνωθεν καὶ θὰ ζωοποιεῖ ὅλο τὸ σῶμα τῆς οἰκουμενικῆς Έκκλησίας.

*Γέρ. Σωφρόνιος (Σαχάρωφ) τοῦ Ἑσσεξ,
«Τὸ μυστήριο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς»*

Ἡ ἀρετὴ τῶν ἄλλων ἀρωματίζει κι ἐμᾶς

Ἅγιος Παῖσιος Ἀγιορείτης, «Πάθη καὶ Ἀρετὲς»

- Τί βοηθάει, Γέροντα, νὰ ἀποκτήσεις μιὰ ἀρετὴ;
- Νὰ συναναστρέφεται κάποιον πὺ ἔχει αὐτὴν τὴν ἀρετὴ.

Ὅπως, ἂν συναναστρέφεται κάποιον πὺ ἔχει εὐλάβεια, θὰ μπορέσεις σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀποκτήσεις κι ἐσὺ εὐλάβεια, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ὅλες τὶς ἀρετὲς, γιατί ἡ ἀρετὴ τῶν ἄλλων ἀρωματίζει κι ἐμᾶς.

Ὅταν καθρεφτίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας στὶς ἀρετὲς τῶν ἄλλων καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὶς μιμηθοῦμε, οἰκοδομοῦμαστε. Ἀλλὰ καὶ στὰ ἐλαττώματα τους ὅταν καθρεφτίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας, πάλι βοηθίωμαστε, γιατί τὰ δικά τους ἐλαττώματα μᾶς βοηθᾶνε νὰ δοῦμε τὰ δικά μας. Καὶ τὸ μὲν χάρισμα τοῦ ἄλλου μὲ παρακινεῖ νὰ ἀγωνισθῶ, γιὰ νὰ τὸ μιμηθῶ, ἐνῶ τὸ ἐλάττωμά του μὲ κάνει νὰ σκεφθῶ μήπως τὸ ἔχω κι ἐγὼ καὶ σὲ τί βαθμὸ τὸ ἔχω, γιὰ νὰ ἀγωνισθῶ νὰ τὸ κόψω.

Βλέπω λ.χ. κάποιον πὺ ἔχει ἐργατικότητα. Τὸ χαίρομαι καὶ προσπαθῶ νὰ τὸ μιμηθῶ. Βλέπω σὲ ἄλλον ὅτι ἔχει περιέργεια. Δὲν κατακρίνω τὸν ἀδελφό μου, ἀλλὰ ψάχνω νὰ δῶ μήπως ἔχω κι ἐγὼ περιέργεια. Κι ἂν δῶ ὅτι ἔχω, προσπαθῶ νὰ τὴν κόψω. Ἄν ὅμως βλέπω μόνον τὶς δικές μου ἀρετὲς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐνῶ τὰ δικά μου ἐλαττώματα τὰ παραβλέπω ἢ τὰ δικαιολογῶ καὶ λέω: «εἶμαι καλύτερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον!», πάει, βούλιαξα.

Ὁ καθρέφτης μας εἶναι οἱ ἄλλοι. Στὸς ἄλλους καθρεφτιζόμαστε καὶ βλέπουμε τὸν ἑαυτὸ μας, καὶ οἱ ἄλλοι βλέπουν τὶς μουντζούρες μας καὶ πλενόμαστε μὲ τὴν ὑπόδειξή τους.

«Η ΠΡΩΤΗ ΕΥΧΗ»

Ο Ίωάννης γεννήθηκε ένα γλαυκὸ ἀπομεσήμερο τοῦ Μαΐου. Ἡ φύση στὸ νησι σκιρτοῦσε ἀγαλλώμενη καὶ ἡ ζωὴ σὲ κάθε ἔκφρασή της πάφλαζε μὲ ὄρμη. Ἡ μητέρα του, εὐτυχισμένη πὺν μετὰ ἀπὸ τρεῖς κόρες ἀπέκτησε ἐπιτέλους γιοῦ, τὸν πῆρε μὲ ἀνείπωτη λαχτάρια στὴν ἀγκαλιά της, τὸν ἔσφιξε τρυφερά, καταφίλησε τὸ φρεσκοπλυμένο κεφαλάκι του καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί: «καλῶς ἦλθες στὴ ζωὴ. Ἐσὺ θὰ γίνεις ἱερέας, λειτουργὸς τοῦ Ἵψίστου. Θ' ἀγαπᾶς καὶ θὰ ὑπηρετεῖς τὸν Χριστὸ ὅλη σου τὴ ζωὴ». Ἔτσι, τὴν τρίτη μέρα, ὅταν θὰ ἔρχονταν οἱ Μοῖρες νὰ μοιράνουν τὸ βρέφος, ὅπως τῆς εἶχε μάθει ἡ μάνα της καὶ ἡ γιαγιά της, ἀντὶ νὰ βάλει χρυσὸ δαχτυλίδι στὴν κούνια τοῦ μωροῦ, αὐτὴ ἔβαλε κομποσχοῖνι καλογερικό.

Ὁ Ίωάννης μεγάλωνε μὲς στὴ θαλπωρὴ καὶ τὴν ἀγάπη καὶ αὐξανε

στὴν ἀρετὴ, στὴ γνώση καὶ στὴ χάρη. Συχνὰ πυκνὰ ἡ μητέρα του τίς νύχτες, πὺν τὸ παιδί κοιμόταν γαλήνιο, ἔσκυβε καὶ τοῦ ψιθύριζε τὴν ἴδια προτροπὴ τῆς πρώτης ἡμέρας, μόλις εἶχε ἀνοίξει τὰ ἔκπληκτα μάτια του στὸ ἔκπαγλο, ἀνοιξιάτικο φῶς τοῦ νησιοῦ του. Ποτέ, ὅταν ἦταν ξύπνιο δὲν τοῦ ζήτησε στανικὰ νὰ πάρει τέτοια ἀπόφαση γιὰ τὴ ζωὴ του. Μόνο τοῦ μιλοῦσε γλυκὰ γιὰ τὸν Χριστό, τὴν Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη, γιὰ τὴν ἀτέλεστη τελειότητα τῆς μέλλουσας ζωῆς, ὥστε νὰ πυρακτωθεῖ ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ ἐγκεντρίσει τὴν ὕπαρξή του στὸ Χριστό.

Ὁ Ίωάννης ἦταν ἓνα ζωηρό, ἔξυπνο καὶ καλόγνωμο παιδί. Ζοῦσε μιὰ φυσιολογικὴ παιδικὴ ἡλικία, ἔτρεχε κι ἔπαιζε ὅλη μέρα μὲ τοὺς φίλους του, ἀεικίνητος ἀλλὰ τὰ βράδια καθόταν ὡς ἀργὰ καὶ διάβαζε ὅσα βιβλία ἔβρισκε στὸ σπίτι κι ὅσα δανειζόταν ἢ ἀντάλλασε μὲ τ' ἄλλα

παιδιά. Διάβαζε ιστορικά βιβλία που έξυμνούσαν ήρωικά κατορθώματα γενναίων ανδρών, διάβαζε μυθιστορήματα για μεγάλους, που του άνοιγαν παράθυρο ν' άνιχνεύσει το αίνιγμα της ανθρώπινης ύπαρξης, καθόταν ώρες ολόκληρες μελετώντας βίους αγίων –ή μητέρα του διέθετε πολλούς- αλλά κυρίως προτιμούσε βιβλία που έξιστορούσαν περιπέτειες. Γινόταν ο ήρωας αυτών των βιβλίων, ζούσε τη δράση, έσωτερική και έξωτερική, που ο συγγραφέας είχε σοφιστεί για να έξυφάνει την πλοκή του έργου του, συνέπασχε με τα πρόσωπα που διαδραμάτιζαν τους ρόλους, τὰ βιβλία αυτά τον άπογείωναν. Έτσι δέν είναι παράξενο τό ότι διέθεσε όλα τά χρήματα που είχε συγκεντρώσει από τό χαρτζιλίκι του ν' αγοράσει μιὰ δερμάτινη μπάλα, για ν' άποκτήσει ένα βιβλίο, μόλις τό είδε στην προθήκη του κεντρικού βιβλιοπωλείου του νησιού του: «οί περιπέτειες ενός προσκυνητή». Τό διάβαζε και τό ξαναδιάβαζε, τό είχε στό προσκεφάλι του, πρὸς μεγάλη χαρά της μητέρας του. Αυτό τό βιβλίο και οί μύριοι άλλοι τρόποι που χρησιμοποίησε ο Θεός, ὄργωσαν τό χωράφι της ψυχής του κι ήταν έτοιμο να δεχθεί την καλή σπορά.

Όταν έγινε λόγος για τή σχολή της Σιών στην Ίερουσαλήμ, στην όποία φοιτούσαν παιδιά από ὄλη την Ελλάδα αντί για τό Γυμνάσιο και έκαναν θεολογικές σπουδές ήδη από την πρώτη Γυμνασίου, ο Ίωάννης επέμενε να πάει, παρόλες τις αντι-

ρήσεις του πατέρα του αλλά με τή σθεναρή ύποστήριξη της μητέρας του.

Στή σχολή δέν ένιωθε ξεριζωμένος, τόσα χιλιόμετρα μακριά από τους δικούς του, από τό φωτεινό νησί του, παρότι ήταν μόνο δεκατριών χρόνων. Διαποτιζόταν μέρα με τή μέρα από τή Χάρη του Θεού, που τον είχε κάνει σκευός έκλογής Του από τὰ γεννοφάσκια του, ζούσε χαρούμενα και είρηνικά με τους συμμαθητές και τους δασκάλους του τή δύσκολη έφηβική ηλικία, χωρίς έσωτερικές συγκρούσεις, χωρίς άμφιβολίες, χωρίς γιατί και πώς. Είχε βρει τό δρόμο που ποθούσε ή ψυχή του να βαδίσει. Διακρινόταν όλα τά μαθητικά του χρόνια για τό ήθος, την ευφυΐα και τις άριστες επιδόσεις στα μαθήματα. Τό Πατριαρχείο ανέλαβε να τον σπουδάσει και στό Πανεπιστήμιο, κι όταν κι εκεί διέπρεψε, τον έστειλε στό έξωτερικό για μεταπτυχιακό και διδακτορικό.

Όταν χειροτονήθηκε Έπίσκοπος σέ μιὰ πολύ φορτισμένη συγκινησιακά στιγμή, ή μητέρα του, λευκασμένη πιά, τον άγκάλιασε δακρυσμένη, του φίλησε τό χέρι και του είπε άπαλά: «έγώ ήθελα να γίνεις ένας άπλός παπάς. Άλλά ο Θεός είχε πιό μεγάλα σχέδια για σένα. Ν' άνοίγεις δρόμο στους ανθρώπους για τον Παράδεισο. Χαλάλι τὰ χρόνια που σέ στερήθηκα. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ένεκεν».

**Φάνυ Κουντουριανού
- Μανωλοπούλου**

Ἡ αἴσθησις τοῦ αἰώνιου στοῦ παιδι

Τὰ πιὸ δημοφιλῆ διαχρονικὰ παραμύθια, παραμύθια ποὺ ἐπέλεξαν τὰ ἴδια τὰ παιδιά νὰ διαβάζουν μὲ λαχτᾶρα ἐπὶ αἰῶνες, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀπαντοῦν καλύτερα στὰ ἐρωτήματα τῆς καρδιάς τους γιὰ τὸ τί σημαίνει «ὑπάρχω» καὶ «δὲν ὑπάρχω». Ἐκεῖνα ποὺ τὰ παιδιά καταλαβαίνουν ὅτι οἱ ἀπαντήσεις τους εἶναι πιὸ πειστικές, πιὸ φυσικὲς καὶ πιθανές. Στὸν Πινόκιο, ὁ ἀγαπημένος γερὸ - Τσεπέτο συνεχίζει νὰ ζεῖ στὴ σκοτεινὴ κοιλιὰ τοῦ κίτους ποὺ τὸν καταβρόχησε, ζεῖ καὶ περιμένει τὸ γιό του νὰ ἐπιστρέψει. Στὴν Κοκκινოსκουφίτσα, ἡ μετάνοια τῆς ἄταχτης μικρῆς θὰ ἀναστήσει τὴ γιαγιά ποὺ τὴν εἶχε ἦδη φάει ὁ λύκος. Ἡ Πεντάμορφη θ' ἀνοίξει τὰ μάτια ἀπὸ τὸν μεγάλο ὕπνο της, ἐπειδὴ θὰ τῆς δώσει ὁ ἀγαπημένος ποὺ περιμένει τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ στὸ, ἴσως πιὸ μαγευτικὸ, παραμῦθι τῶν παιδιῶν, στὸ «Κοριτσάκι μὲ τὰ σπύρτα» τοῦ Ἄντερσεν, τὸ κοριτσάκι θὰ πεθάνει μιὰ παγωμένη νύχτα, κακοπαθημένο ἀπ' τὴν κακία τοῦ κόσμου, ὅμως ταυτόχρονα θὰ βρεθεῖ σ' ἕναν κόσμο ἄλλο, καλύτερο, εὐτυχισμένο, λαμπερό, δίκαιο, καὶ μόνιμο, ὅπου θὰ ξανασυναντήσει τὴν πεθαμένη γιαγιά του. Τὰ ἴδια τὰ παιδιά, μὲ τὶς ἐπιλογές τους στὰ παραμύθια καὶ μὲ τὶς προτιμήσεις τους, ἔχουν χτίσει τὴ δική τους φιλοσοφία, τὴ δική τους θεολογία, τὴ δική τους ἄποψη γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ σημαίνει «ζῶ» καὶ «πεθαίνω». Τὰ παιδιά ἔχουν πόνο, καὶ ἄγχος, καὶ θυμὸ, γιὰ τὸ ποθοῦν νὰ τὰ ἀσφαλίσουμε μὲ ἕνα, μὲ τὸ ποθητότερο, τὸ λογικότερο, τὸ δικαιότερο, τὸ «γιὰ πάντα»! Τὸ αἰώνιο!

Δὲν πιστεύουν πὼς ὑπάρχει θάνατος ἔτσι ὅπως τοὺς τὸν ἐξηγοῦν μὲ σαχλὰ παραδείγματα καὶ ἄκαρδες ἀφέλειες οἱ μεγάλοι, κι αὐτὸ τὰ στενοχωρεῖ πολὺ. Ἡ ὑποψία ποὺ τοὺς ρίχνουν σὰν φίδι στὴν ἀθωότητά τους, πὼς ἡ ζωὴ εἶναι μόνο ἓνας τρελὸς χασάπης ποὺ περιμένει σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ σὲ σφάξει καὶ νὰ χαθεῖς, εἶναι ὑποψία ἐγκληματική. Ἀπογοπεύονται καὶ ἀγανακτοῦν, γιατί λαχταροῦν ὅσο τίποτα νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ ἐμπιστεύονται τοὺς γονεῖς τους. Ὅχι νὰ τοὺς περιφρονοῦν ἐπειδὴ διηγοῦνται κάποι τέτοια καὶ τοὺς ἀφαιροῦν τὴν παρηγοριὰ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θαυμαστοῦ. Τοὺς περιφρονοῦν καὶ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ τὸ ἐκφράσουν. Θὰ παλέψουν ἐπὶ χρόνια σιωπηλά, μέσα τους, ἀνάμεσα στὸ θυμὸ καὶ στὴν ἐνοχή. Θὰ στραπατσαριστοῦν. Θὰ κλειστοῦν ἐρηπτικὰ στὸν δικό τους ἐσωτερικὸ κόσμο.

Θὰ ἔρθει ὁμως ὁ καιρὸς τῆς ἐφηβείας τους καὶ θὰ πάρουν τὸ αἷμα τους πίσω...

*Μ. Βαμβουνάκη,
«Ὁ παλιάτσος καὶ ἡ Ἄνιμα»*

«Ο θυμός είναι ένα όξυ που μπορεί να κάνει περισσότερο κακό στο σκεῦος στο οποίο αποθηκεύεται παρά σ' αυτό στο οποίο χύνεται».

Mark Twain

Ο ΘΥΜΟΣ είναι από τα πλέον βασικά και ισχυρά πρωτογενή συναισθήματα και εμφανίζεται - εκδηλώνεται πολύ νωρίς και μās εγκαταλείπει μόνο με την έξοδο μας από τη ζωή, δημιουργώντας άναριθμητα και δυσεπίλυτα προβλήματα λόγω της λανθασμένης αγωγής για τη διαχείρισή του.

Κατ' αρχήν, όσο κι αν ήχει παράξενα, θα πρέπει να τὸ ἀποδεχθούμε, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλα τὰ συναισθήματα θετικά ἢ ἀρνητικά. Είναι στοιχείο τῆς προσωπικότητάς μας καὶ θα πρέπει να ἐρευνήσουμε τοὺς λόγους καὶ τὶς αἰτίες πὸν τὸν γεννοῦν.

Τὰ παιδιά ἀνταποκρίνονται με θυμό, ἐπειδὴ αἰσθάνονται ἀβοήθητα, ἀπογοητευμένα. Μπορεῖ ἀκόμη ὁ θυμὸς νὰ προκληθεῖ ἀπὸ ἀμηχανία, μοναξιά, ἀπο-

μόνωση, ἄγχος, πόνος, ματαίωση ὀνείρων, ἀποτυχία σὲ προσπάθεια. Ὁ θυμὸς μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ ἔκφραση ἀντίδρασης τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸν ἐνήλικα, ὥστε νὰ τὸν ὑποχρεώσει εἴτε νὰ τοῦ θέσει κανόνες με μεγαλύτερη σαφήνεια εἴτε νὰ ἐξηγήσει τὰ θέματα διεξοδικότερα εἴτε νὰ ἔχει λιγότερες ἀπαιτήσεις.

Θὰ πρέπει νὰ κάνουμε διάκριση ἀνάμεσα στὸ θυμὸ πὸν εἶναι συναίσθημα καὶ ὀφείλουμε νὰ δοῦμε τὶς βαθύτερες αἰτίες καὶ στὴν ἐπιθετικότητα πὸν εἶναι συμπεριφορὰ καὶ πολλές φορὲς συνοδεύει τὸ θυμὸ ὡς ἔκφρασή του. Ὁ θυμὸς εἶναι συναισθηματικὴ προσωπικὴ κατάσταση.

Ἡ διαχείριση τοῦ θυμοῦ γιὰ ἓνα παιδί δὲν εἶναι εὐκόλη καὶ ἐπειδὴ εἶναι δυσκολοδίδακτη καὶ ἐπειδὴ ἡ φύση τοῦ συναισθήματος εἶναι πολὺ ἔντονη, ἀλλὰ κυρίως ἐπειδὴ τὰ πρότυπα πὸν ἔχει τὸ παιδί στὴν καθημερινή του ζωή, τὰ ὁποῖα εἴτε εἶναι οἱ γονεῖς του εἴτε εἶναι κάποιοι δάσκαλοι εἴτε ἄλλοι ἐνήλικες, διαχειρίζονται τὸ θυμὸ τους μᾶλλον με πολὺ λαθεμένους τρόπους, τοὺς ὁποῖους καὶ ἀντιγράφει. Κι αὐτοὶ οἱ λαθεμένοι τρόποι συγκεφαλαιώνονται κυρίως στὴ λεκτικὴ ἢ σωματικὴ κακοποίηση.

Κάποια παιδαγωγικὰ ἢ ψυχολογικὰ ἐγχειρίδια συνιστοῦν διάφορες πρακτικὲς διαχείρισης τοῦ θυμοῦ: βαθιὰ ἀναπνοή, μέτρημα ἀπὸ τὸ ἓνα ὡς τὸ δέκα, σωματικὲς δραστηριότητες, ἀπόσυρση στὸ δωμάτιο, περίπατο στὴν ἐξοχή, διάφορες μορφὲς διαλογισμοῦ.

«Ὁ διαλογισμὸς μὴ χριστιανικοῦ τύπου», ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, σύμφωνα

μὲ τὸν πλέον ἐπιφανεῖς σύγχρονους πανεπιστημιακοὺς, παιδαγωγοὺς καὶ ψυχολόγους τῶν Η.Π.Α, θεωρεῖται τὸ οὐσιαστικότερο καὶ ἀποδοτικότερο ἐργαλεῖο διαχείρισης τοῦ θυμοῦ γιὰ τὸ παιδί καὶ τὸν ἔφηβο. Ἔχει εἰσαχθεῖ ὡς πανεπιστημιακὸ μάθημα στὶς παιδαγωγικὲς καὶ ψυχολογικὲς σχολὲς καὶ γίνεται πρακτικὴ ἐφαρμογὴ του στὰ παιδιά τοῦ νηπιαγωγείου ἕως καὶ τοῦ λυκείου. Μιὰ ἀπλὴ περιήγηση στὸν κυβερνοχώρο μᾶς τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Τὰ ἐπιστημονικὰ συνέδρια ἀμερικάνικων πανεπιστημίων καὶ Δαλάι Λάμα μὲ θέμα τὸν διαλογισμὸ σὲ ἐπίπεδο νεότητος πληθαίνουν συνεχῶς. Τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι οἱ δυτικοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν παντελῆ ἄγνοια τῆς ὀρθόδοξης νηπτικῆς ἀσκητικῆς παράδοσης μὲ τὴν μονολόγητη εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με» καὶ ἐκστασιάζονται ἐνώπιον τοῦ βουδιστικοῦ διαλογισμοῦ καὶ τῆς «σοφίας» ἐνὸς Λάμα. Ὁ διαλογισμὸς γι' αὐτοὺς εἶναι τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸ ἐργαλεῖο γιὰ τὴ διαχείριση τοῦ θυμοῦ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ ἐφήβου!

Ὡς χριστιανοὶ γονεῖς ποιά στάση ὀφείλομε νὰ κρατήσουμε γιὰ νὰ βοηθήσουμε οὐσιαστικὰ τὰ παιδιά μας, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διαχειρίζονται σωστά τὸ θυμὸ τους;

Πρωτίστως νὰ μάθουμε ἑμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ διαχειριζόμαστε σωστά τὸ θυμὸ μας. Τὸ παράδειγμά μας εἶναι τὸ ἰσχυρότερο ὄπλο ποὺ διαθέτουμε. Νὰ ἔχουμε ὑπόψη μας ὅτι πρὶν ξεσπάσει ὁ θυμὸς καὶ καταστεῖ ἀνεξέλεγκτος, τὸ σῶμα μας μᾶς προειδοποιεῖ μὲ κάποια σημάδια. Ἔνταση μυῶν, ἀλλοίωση φωνῆς,

αὔξηση παλμῶν κ.α. Ἄς μὴν τὰ ἀγνοοῦμε. Τὶς πρακτικὲς ποὺ ἀναφέραμε μποροῦμε νὰ τὶς χρησιμοποιοῦμε. Εἶναι βοηθητικὲς. Δὲν λύνουν ὅμως τὸ πρόβλημα. Τὴν οὐσιαστικότερη βοήθεια μᾶς τὴν προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴ συνειδητὴ μας συμμετοχὴ στὰ μυστήριά της καὶ κυρίως στὸ μυστήριο τῆς ἐξομολόγησης, στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ μυσήσουμε ἀπὸ πολὺ μικρὸ τὸ παιδί καθὼς καὶ στὸ μυστήριο τῆς Θεῆς Κοινωνίας. Ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ μάθουμε στὰ παιδιά μας τὴ μονολόγητη εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ με» μὲ τὴ χρῆση τοῦ κομποσχοινοῦ.

«Χθὲς τὸ βράδυ περνώντας ἀπὸ τὰ κρεβάτια τῶν παιδιῶν γιὰ νὰ δῶ ἂν κοιμήθηκαν, βλέπω τὴν Ἐ... (μαθήτρια Α΄ Δημοτικοῦ) νὰ κρατᾶει τὸ κομποσχοινάκι της καὶ νὰ μοῦ λέει: Ἀπόψε κάνω ἓνα κομποσχοῖνι γιὰ τὸ νονό μου ποὺ χειρουργήθηκε, ἓνα γιὰ τὴ Δ... ποὺ θὰ εἶναι στὴν κατασκήνωση καὶ ἓνα γιὰ τὸν Κ... ποὺ μᾶς ἀγαπάει καὶ μᾶς κάνει ὠραία δῶρα! Προσευχὴ ἐνὸς παιδιοῦ - χωρὶς νὰ τῆς πῶ τίποτε ἐγὼ - γιὰ τὸν πόνο, τὴ διακονία, τὴν ἐν Χριστῷ φιλία. Μακάρι ἔτσι νὰ ζεῖ πάντοτε...».

Τὸ ὡς ἄνω email, μικρομάνας, ἱατροῦ ἐπιστήμονος, μὲ πέντε παιδιά, ἐπιβεβαιώνει μὲ τὸν πλέον κατηγορηματικὸ τρόπο τὴ θέση τοῦ Στάρετς Σεργίου ὅτι ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ «μπορεῖ a priori νὰ ἀσκηθεῖ ἀπὸ ὅλους» καὶ εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος διαχείρισης τοῦ θυμοῦ τόσο γιὰ τὰ παιδιά ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἐνήλικες.

Ἄθαν. Ἀστ. Γκάτζιος

Μιά φορά κι ένα καιρό, ζούσε μιὰ κακιὰ γυναίκα, σωστή μέγαιρα. Πέθανε κι οὔτε ἓνα καλὸ δὲν εἶχε κάνει στὴ ζωὴ της. Τὴν ἄρπαξαν τὸ λοιπὸν οἱ διάβολοι καὶ τὴν πετάξανε στὴ φλογισμένη λίμνη. Τότε ὁ φύλακας-ἄγγελός της κάθισε καὶ σκέφτηκε: «Πρέπει νὰ θυμηθῶ καμιὰ καλοσύνη της γιὰ νὰ πάω νὰ τὴν πῶ στὸ Θεό». Θυμήθηκε, καὶ μιὰ καὶ δυὸ πάει καὶ λέει στὸ Θεό: «Αὐτὴ, τοῦ λέει, ἔβγαλε ἓνα κρεμμυδάκι φρέσκο ἀπ' τὸ περιβόλι καὶ τὸ ἔδωσε σὲ μιὰ ζητιάνα». Κι ὁ Θεὸς ἀπαντᾷ: «Πάρε λοιπὸν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο κρεμμυδάκι, καὶ πήγαινε πάνω ἀπ' τὴ λίμνη. Βάστα τὸ κρεμμυδάκι ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη κι ἄς πιαστεῖ αὐτὴ ἀπ' τὴν ἄλλη. Τότε τράβα τὴν. Ἄν τὰ καταφέρεις νὰ τὴν τραβήξεις ἀπ' τὴ λίμνη, τότε ἄς πάει στὸν Παράδεισο. Ὅμως ἂν σπάσει τὸ κρεμμυδάκι, θὰ πεῖ πὼς καλὰ εἶναι ἐκεῖ ποῦ εἶναι». Ἐτρεξε ὁ ἄγγελος στὴ γυναίκα καὶ τῆς λέει: «Πιάσου γερὰ ἀπ' τὸ κρεμμυδάκι καὶ γώ θὰ σὲ τραβήξω». Κι ἄρχισε νὰ τὴν τραβάει προσεχτικά. Τὴν εἶχε βγάλει ὀλάκερη σχεδὸν ἀπ' τὴ λίμνη, μὰ μόλις εἶδαν οἱ ἄλλοι ἁμαρτωλοὶ πὼς τὴν τραβᾶνε ἔξω, γαντζώθηκαν ὅλοι πάνω της γιὰ νὰ βγοῦν κι αὐτοὶ μαζί της. Μὰ ἡ γυναίκα ἦταν κακιὰ, σωστή μέγαιρα, κι ἄρχισε νὰ τοὺς κλωτσᾷ: «Ἐμένα θέλουν νὰ βγάλουν κι ὄχι ἐσᾶς. Δικό μου εἶναι τὸ κρεμμυδάκι κι ὄχι δικό σας». Μόλις τὸ ἔπε αὐτό, τὸ κρεμμυδάκι ἔσπασε. Κι αὐτὴ ξανάπεσε στὴ λίμνη καὶ καίγεται ἐκεῖ πέρα ὡς τὰ σήμερα. Ὁ ἄγγελος ἔβαλε τὰ κλάματα κι ἔφυγε».

Φ. Ντοστογιέφσκι,
«Ἀδελφοὶ Καραμᾶζοβ»

Ὁ ἄγγελος
ἔβαλε
τὰ κλάματα

Ἡ ἐνσυναίσθηση στὸ γάμο

Ὅλοι προειδοποιοῦν τὰ νέα ζευγάρια γιὰ τὶς προκλήσεις πὺ δὴ ἀντιμετωπίσουν οἱ σχέσεις τους. Καὶ ἐνῶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια, ὑπάρχουν τόσα πολλὰ μικρὰ βήματα πὺ μπορούμε νὰ κάνουμε, ὥστε νὰ γίνουν οἱ σχέσεις πὺ εὐκολες. Κρατώντας τὸν Χριστὸ στὸ κέντρο τῶν σχέσεών μας, σημαίνει πραγματικὰ ὅτι ἀκοῦμε τὸν ἄλλο καὶ προσπαθοῦμε νὰ καταλάβει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὲ περιόδους δυσκολίας.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πὺ κοινὰ προβλήματα πὺ βλέπω στὰ ζευγάρια εἶναι ἡ ἔλλειψη ἐνσυναίσθησης τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλο. Ὁ ὀρισμὸς τῆς ἐνσυναίσθησης εἶναι ἡ ικανότητά μας νὰ βάλουμε τὸν ἑαυτό μας στὴ θέση τοῦ ἄλλου καὶ

πραγματικὰ νὰ προσπαθήσουμε νὰ καταλάβουμε πὺ αἰσθάνεται. Πράγματι, πόσο συχνὰ τὸ κάνουμε αὐτὸ ὅταν ὁ σύζυγός μας μᾶς λέει πὺ αἰσθάνεται; Πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς ἀμυνόμαστε, συνεχίζοντας νὰ πείσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε δίκιο καὶ ὁ ἄλλος λάθος. Δὲν ἔχει σημασία ἂν συμφωνεῖτε ἢ διαφωνεῖτε μὲ τὸ τί αἰσθάνεται ὁ σύζυγός σας. Νὰ θυμᾶστε ὅτι εἶναι πολὺ πραγματικὸ γι' αὐτόν. Ὅταν δὲν τὸν ἀκοῦτε ἢ προσπαθεῖτε νὰ ὑπερασπιστεῖτε τὴ θέση σας, ἡ συνομιλία συχνὰ ἐντείνεται, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θυμὸ καὶ τὴν ἀπόσταση.

Ἐτσι, τὴν ἐπόμενη φορὰ πὺ δὴ βρεθεῖτε σὲ μιὰ διαφορὰ, σὲ μιὰ σύγκρουση, σὲ ἕναν καβγά προσπαθεῖτε λέγοντας, "Ξέρεις, νομίζω ὅτι νιώθω πὺ αἰσθάνεσαι" ἢ "μπορῶ νὰ καταλάβω πὺ μῶρες νὰ τὸ δεῖς μὲ αὐτόν τὸν τρόπο."

*Πρεσβυτέρα Roxanne Louh,
κλινικὴ ψυχολόγος.
(ἀπόδοση ἀπὸ τὰ ἀγγλικά,
Α.Α.Γ)*

Κάποτε μιὰ μητέρα με τὴν κορούλα της πῆγαν νὰ πετάξουν χαρταετό. Ἐνῶ τὸ κοριτσάκι πετοῦσε τὸν χαρταετό του, ἡ μητέρα της ξεφύλλιζε ἕνα βιβλίο καὶ χάζεψε τὶς φανταστικὲς εἰκόνες του, χωρὶς νὰ δίνει προσοχὴ στὸ παιχνίδι τῆς κόρης της καὶ στὴν προσπάθειά της νὰ πετάξει ὅλο καὶ πιὸ ψηλὰ τὸν χαρταετό.

Ξαφνικὰ πυκνὰ γκριζὰ σύννεφα ἀπλώθηκαν στὸν οὐρανὸ καὶ σκέπασαν τὸν ἥλιο. Ἡ μητέρα σήκωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ καὶ γυρνώντας στὴν κόρη της εἶπε:

- Παιδί μου, δὲν βλέπω τὸν χαρταετό, μᾶλλον χάθηκε καὶ τὸν παρέσυραν τὰ σύννεφα μακριά.

Τὸ κοριτσάκι κοίταξε στὰ μάτια τῆ μητέρα του καὶ εἶπε:

- Μαμά, δὲν χάθηκε ὁ χαρταετός μου. Τὸ αἰσθάνομαι ἀπὸ τὴν ἀντίσταση τοῦ σπάγκου ποὺ κρατῶ στὰ χέρια μου! Εἶναι ἐκεῖ ψηλὰ καὶ παλεύει ἀνάμεσα στὰ σύννεφα.

Οἱ ἀέρηδες, τὰ σύννεφα καὶ οἱ μπόρες τῆς ζωῆς δὲν ἀπειλοῦν τὸ πέταγμά μας, ἂν κρατᾶμε δυνατὰ στὰ χέρια μας τὸ νῆμα τῆς πίστεως!

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

γεγονότα καί δράσεις

του Συλλόγου «ΚΥΡΙΑΚΗ»

Νέο ξεκίνημα, με τη χάρη του Θεού και τις εὐλογίες του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Κίτρους, Κατερίνης & Πλαταμῶνος κ.κ. Γεωργίου, γιὰ τὸν Ὁρθόδοξο Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο «Κυριακή» γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔτος 2016-2017.

Τὴν Παρασκευή, 11 Νοεμβρίου, τελέστηκε ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγιασμοῦ στὶς νέες ἐγκαταστάσεις τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τοὺς: π. Σεβαστιανό, ἱεροκέρυκα τῆς Μητροπόλεώς μας, ὁ ὁποῖος, ἐκπροσωπώντας τὸ Σεβασμιώτατο, μετέφερε στὰ μέλη καὶ τοὺς φίλους τοῦ συλλόγου τὶς εὐλογίες καὶ τὶς εὐχές του καὶ τὸν ἐφημέριο τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Θείας Ἀναλήψεως π. Μιχαήλ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγιασμοῦ ἀκολούθησε ὁμιλία ἀπὸ τὸν π. Σεβαστιανὸ με θέμα «Ἡ σημασία τοῦ Θείου λόγου στὴ ζωὴ μας». Τόνισε τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς στὴν ἐποχὴ μας. Στὸ τέλος

τῆς ὁμιλίας ἐγίνε ξενάγηση στοὺς χώρους τοῦ συλλόγου καὶ προσφέρθηκε κέρασμα στοὺς παρευρισκόμενους.

Ἡ αἴθουσα βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς Κατερίνης στὴ **Β' πάροδο Εἰρήνης 2, (παρὰ πλεύρως Τράπεζας Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου)**, ὅπου πραγματοποιοῦνται ἀπογευματινὲς ὁμιλίες, ἐκδηλώσεις, συνάξεις μελέτης Ἁγίας Γραφῆς, νεανικὲς συναντήσεις, σύμφωνα με τὸ τριμηνιαῖο πρόγραμμα ποὺ ἐκδίδεται καὶ διανέμεται.

Τὰ γραφεῖα τοῦ συλλόγου βρίσκονται ἐπάνω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἔχουν κοινὴ εἴσοδο καὶ λειτουργοῦν καθημερινὰ **6.00 μ.μ. – 8.00 μ.μ., τηλ. ἐπικοινωνίας 23510-22183.**

Ἄπειρες εὐχαριστίες στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ τοῦ ὁποῖου ἐορτάζουμε τὴν κατὰ σάρκα Γέννηση. Εὐχόμεστε ἐκ βάθους καρδίας ὅπως ἀξιωθοῦμε, ἀναγεννημένοι ψυχικῶς, νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν σωτήρια παρουσία Του καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν θεία δόξα Του.

Μετὰ θερμότητων εὐχῶν

**Ὁ πρόεδρος καὶ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο
τοῦ Συλλόγου «ΚΥΡΙΑΚΗ»**

ἡ Κυριακή παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν πληρωμή τῆς συνδρομῆς σας (ἔσωτερικοῦ 5€, Κύ-
πρου 10€, καί ἔξωτερικοῦ 15€) μπορείτε νά χρησιμοποιο-
ήσετε ἕναν ἀπό τοὺς παρακάτω τρόπους:

α) στὰ γραφεῖα τοῦ συλλόγου, Β' πάροδος Εἰρήνης 2, (πα-
ραπλευρῶς Τράπεζας Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου),
καθημερινά 6.00 μ.μ. ἕως 8.00 μ.μ.

β) στό Χριστιανικό Βιβλιοπωλεῖο «Φάρος», Μητροπολί-
του Βαρνάβα 10, Κατερίνη (δίπλα στόν I.N. Ἁγίας
Τριάδος).

γ) καταθέτοντας στόν λογαριασμό τῆς τράπεζας Πει-
ραιῶς: 5254-076004-404 EUR

δ) στόν διανομέα ἀπό τὸν ὁποῖο προμηθεύσετε τὸ περιο-
δικό.

Ἡ ἀποστολή τῶν ἀποδείξεων γίνεται μὲ τὸ ἐπόμενο
τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ.

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

“Ἐνεόμην ἐν Ἰσδαίᾳ: ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ἢς εἶπεν μοι· (Ἰσ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1909

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος
Πέμπτη 12 Νοεμβρίου 2015

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὔγουστινος Ν. Καντιώτης

Μπορεῖς νά βοηθήσεις ἱεραποστολικά τήν ἐνορία σου

Ὁ Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος «Κυριακή», ἀνατυπώνει καὶ διανέμει τὸ εὐαγγε-
λικὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου
Αὔγουστινου Καντιώτη πού ἐπιμελεῖται καὶ ἐκδίδει ἡ Ἱ.Μονὴ Ἁγ. Αὔγουστινου
Φλωρίνης. Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ εὐλαβεῖς χριστιανούς σὲ ἐνορίες καὶ
Ἱ.Μονές στὴν πατρίδα μας καὶ τὸ ἔξωτερο. Μπορεῖς νά βοηθήσεις καὶ ἐσὺ
τὴν διανομὴ του στὴν ἐνορία σου, στηρίζοντας οἰκονομικά τὴν προσπάθεια.

Διεύθυνση συλλόγου: Β' πάροδος Εἰρήνης 2, Κατερίνη,
(παρὰ πλευρῶς Τράπεζας Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου),

τηλ.: 2351022183, διαδίκτυο: www.iskiriaki.com,

ἠλ.Ταχυδρ: info@iskiriaki.com

